Fragmenti no vēstules konkursam „Mana feldšerīte”

„Daudzeses pamatskolas vēstures skolotāja Inese Mireka: „Mana ģimenes ārste ir Neretā. Nesen skolā sagrāba stipras muguras sāpes. Cietos, zobus sakodusi, lai novadītu stundas un nākamajā dienā tiktu pie savas ārstes, bet to pamanīja skolas direktors un teica, ka aizvedīšot mani pie Natālijas. Šaubījos – vai tad mani, svešu, ņems, kaut kā neērti, bet piekritu. Medpunktā no Natālijas saņēmu gan tūlītēju palīdzību sāpes remdējošas injekcijas veidā, gan man izrakstīja zāles nākamajām dažām dienām, gan, kas vēl vērtīgāk, saņēmu daudz noderīgu padomu, kā man jāizturas, kādi vingrojumi būtu noderīgi. Bet nākamajā dienā manā telefonā atskanēja zvans no sveša numura, un Daudzevas feldšerīte mīļi apvaicājās, kā man un manai mugurai klājas! Tas tik ļoti pārsteidza un aizkustināja – ka viņai nav vienaldzīgas neviena sāpes, kaut arī formāli es esmu pavisam citas dakteres aizbildnībā! Simpātiski, ka Natālijai ir laba humora izjūta – savās lielajās sāpēs es pajokoju ar citātu no vecas krievu kinofilmas, bet viņa precīzi to uztvēra un atspēlēja man atpakaļ. It kā sīkums, protams, bet pašsajūtai katrs sīkumiņš ir no svara!”

Sākumskolotāja Lana Ķirse: „Ar feldšerītes darbu man ir vislabākā pieredze 16 gadus kopš vecākās meitas gada vecuma, kad Natālija sāka te strādāt. Ir garastāvokļa cilvēki, ko reizēm labāk neaiztikt – par Natāliju varu teikt, ka nekad viņu neesmu redzējusi drūmu vai saīgušu; vienmēr smaidīga, labā noskaņojumā. Savas problēmas neizrāda nevienam. Profesionāla, ar sirdssiltu attieksmi, vieglu roku. Abi bērni man daudz slimojuši, darīšanas ar māsiņu bijušas bieži. Šķiet, brīvdienu viņai vispār nav, nekad neatsaka padomu un palīdzību. Pie manis ciemos no Rīgas nesen atbrauca māsa ar mazu bērniņu, kuram te gadījās saslimt. Protams, ka māsa ļoti uztraucās, bet es viņu varēju mierināt – te ir mediķis, kurš pulkstenī un uz pierakstu neskatās! Protams, ka Natālija palīdzēja mazulim, par ko rīdzinieki ļoti brīnījās… Slimniekiem viņa zvana arī brīvdienās, ja gadās, ka kāds neatbild, pa kaut kādiem ceļiem sameklē radinieku telefona numurus un zvana viņiem, lai pārliecinātos, ka viss kārtībā. Būtu neiedomājami, ka Natālija izrakstītu zāles, piecos aizslēgtu ambulanci, atslēgtu telefonu un neliktos ne zinis – sak, es arī esmu tikai cilvēks, netraucējiet mani!”

Skolas tehniskā darbiniece Ija Pūtele: „Iegājies tā, ka ar visiem trim bērneļiem parasti eju uzreiz pie Natālijas. Lūdzu, uzraksti vēstulē konkursam lieliem burtiem: STRESA SITUĀCIJĀS NO NATĀLIJAS STARO MIERS! PIRMAIS CILVĒKS, PAR KO MĒS TE, DAUDZESĒ, IEDOMĀJAMIES, JA NEPIECIEŠAMS MEDICĪNISKS PADOMS! Esmu metusi pie malas kaunu un neērtības sajūtu, un zvanījusi Natālijai naktī, un nekad neesmu saņēmusi neapmierinātību par traucējumu. Natālija ir ļoti saulains cilvēks, viegli atrod kontaktu ar

bērniem. Gribu uzsvērt, ka viņa ir ļoti smalkjūtīga, nekad neuzdod netaktiskus jautājumus. Viņai droši var uzticēties, zinot, ka atklātais paliks tikai starp mums".

Iveta Puida, skolas lietvede: „Zinu, ka Natālija mēdz iedot naudiņu, kad nosūta kādu bērnu pie speciālista, bet mamma, kurai īsti negribas braukt, atrunājas, ka neesot ceļa naudas. Biju aizvedusi uz medpunktu mazmeitu, kura nezin kāpēc atteicās ļaut izklausīt krūtis ar stetoskopu. Varēju vien apbrīnot, cik virtuozi Natālija atrisināja šo problēmu – sazin no kurienes uzradās rotaļlieta, kuru izklausīja vispirms pati dakterīte, tad jau arī mana mazmeita, un tad jau mazā atbrīvoti ļāvās visām manipulācijām!"

Tatjana Lucijanova, aptiekas vadītāja: „Gan medicīnā, gan sabiedrībā kopumā zudis cilvēciskais faktors – ja būtu vairāk tādu cilvēku, kā Natālija, mēs dzīvotu pavisam citādā valstī… Varu teikt, ka viņa ir cilvēks savā vietā, bezgala labestīga, iejūtīga. Natālija ļoti objektīvi spēj novērtēt cilvēkus, viņai ir spilgti izteikta intuīcija. Prot vajadzības gadījumā pateikt stingrāku vārdu un nolikt bezkauņas pie vietas. Apbrīnoju, ar kādu godprātību viņa dara to, kas pat nebūtu jādara – sazvana visus Aizkraukles un Rīgas speciālistus, sarunā konsultācijas, iedod pacientiem norādījumus un pat autobusu, vilcienu kustības sarakstu – atliek vien aizbraukt. Bijušas situācijas, kad viņai izdevies pat izkārtot pieņemšanu ārpus kārtas, pateicoties saviem sakariem. Cik nav dzirdēti stāsti, ka citur pacientam strupi noskalda – brauciet tur un tur! Cilvēkiem, īpaši gados vecajiem, bieži vien uzklausīšana un mīļš vārds spēj līdzēt daudz vairāk par tablešu kaudzēm un zāļu ampulām" .

Skolotāja Dace Caunīte: „Trūkst vārdu, lai aprakstītu, cik sirsnīgs, atsaucīgs un labestīgs cilvēks ir mūsu Natālija. Vienmēr uzklausīs gan priecīgos brīžos, gan sāpēs, nekad neatteiks palīdzību, neskatoties uz diennakts stundu. Ar padomu un līdzcietību palīdzēja vissmagākajos brīžos, kad mana māmiņa ilgstoši gulēja uz gultas, līdz aizgāja viņsaulē. Reizēm vairāk palīdzēja Natālijas labie vārdi, nekā zāles. Vienmēr apjautājās par piederīgajiem, arī tad, kad nemaz nebiju pie viņas griezusies. Kad māmiņa gulēja paralizēta, nebija nevienas dienas, kad Natālija, nākdama no darba, neiegrieztos pie mums, nepavaicātu, kāds atbalsts un palīdzība nepieciešama. Vienmēr smaidīga, iejūtas jebkura cilvēka situācijā. Ļoti svarīgi, ka viņa ir uzticama un diskrēta".

Sociālo zinību stundā iegāju pie *trešklasniekiem* pavaicāt, vai viņi zina, kas ir feldšeris? Dzirdēts esot – varbūt kāds zinātnieks? Ak, medmāsiņa? Tad nu uzreiz visiem bija kas stāstāms par savu medmāsiņu, un rociņas cēlās viena pēc otras! Mūsu skolā mācās arī tagad jau slēgtās Zalves skolas bērni, un viņi nevarēja vien nobrīnīties, ko klasesbiedri stāsta par Daudzevas feldšerīti!

Megija: „Natālija vienmēr ir laipna; es viņai sīki izstāstu, kas man kaiš, tad viņa izraksta vislabākās zāles, un es izveseļojos! Mīļa – kad es baidījos no potes, Natālija man noskaitīja dzejolīti un nodziedāja dziesmiņu, un es smējos un vairs nebaidījos! Manai lielajai māsai sāpēja vēders, un Natālija noteica, ka steidzīgi jābrauc uz slimnīcu, jo ir iekaisusi aklā zarna. Man ir bail no tās māsas rētas!"

Mikus: „Natālija ir laipna, jauka, mīļa. Visu dara maigi un izraksta labas zāles, kas man labi palīdz".

Valērija: „Es atceros, kad biju pavisam maza, reiz Natālija man pārbaudīja visu, nu, pulsu, sirdi, un es sāku raudāt, tad viņa man iedeva mantas, lai nomierinātu".

Visi cits caur citu stāsta, ka kabinetā esot daudz rotaļlietu, katrs ir dabūjis paspēlēties. Esot arī grāmatas ar bildēm, enciklopēdijas. Ar meitenēm Natālija apspriežot meiteņu lietas – princeses, frizūras un modes, bet ar zēniem runājot par mašīnām un mopēdiem.

Amīna: „Kad vajag spricēt un es raudu, mani pacienā ar konfektēm, lai asaras nožūst! Natālijai atvilktnē ir saldumi tādiem gadījumiem!"

Citiem tas ir atklājums – vajadzēšot nākamreiz raudāt un pārbaudīt – bet nez, kā būs ar tām asarām, jo cits caur citu apgalvo, ka viņas potes nesāpot, citreiz tik kutot. Un, ja tomēr sāpot, tad esot burvju plāksteriši – krāsaini, ko pēc injekcijas uzlīmēt. Ja pirms *sprices* visu pastāsta, kāpēc to vajag, nomierina, un pēc tam vēl dabū plāksteri ar lauvas ģīmīti – kāda tur vairs raudāšana!

Daša: „Man palika slikti vakarā, nevarēju paelpot. Mamma zvanīja Natālijai, viņa jau bija aizgājusi gulēt, bet uzreiz teica, ka tas nekas, lai mēs ar tēti braucam pie viņas uz mājām".

Arī Megijai augsta temperatūra pacēlusies pavisam vēlu vakarā, pēc desmitiem, un vecāki braukuši pēc Natālijas, viņa atslēgusi medpunktu, paņēmusi visu vajadzīgo injekcijām un palīdzējusi.

Bērni novērtē, ka Natālija **pazīst pilnīgi visus bērnus**, nekad nesajauc vārdus. Zina katra biežākās vainas, uz ielas vai veikalā satiekot, apvaicājas ne tikai p ar veselību, bet arī pajautā, kā klājas skolā, mācībās utt. Visas viņas zālītes palīdzot – gan rūgtās, gan sīrupiņi. Dažiem ir pieredze, ka pēc izmeklēšanas feldšerīte sūta braukt uz Aizkraukli, un tad gan birst asaras, jo bail nokļūt slimnīcā. Tad Natālija skaidro mierīgi, pacietīgi un prātīgi, kāpēc tomēr jāsaņemas, kas varētu notikt, ja uz slimnīcu nedotos. Natālija vienmēr esot smaidīga – gan ambulancē, gan skolā, kad atbrauc svērt, mērīt un pārbaudīt redzi".